

Arrest

nr. 306 507 van 14 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine, soennitisch moslim en afkomstig van het dorp Nazian Morchal in provincie Nangarhar. Toen u acht jaar oud was verhuisde u met uw gezin naar Spin Pul dorp, Shinwari district, provincie Nangarhar. U hield zich bezig met landbouw en u werkte in een hotel.

Uw paternale oom is lang geleden gestorven en hij had twee jonge kinderen; M.(...) N.(...) en M.(...) W.(...). Na zijn dood is uw vader met zijn weduwe getrouwd en werden de twee kinderen in uw gezin opgenomen. M.(...) N.(...) begon op een bepaald moment voor het leger en later de politie te werken. Hij werkte een jaar voor het

nationaal leger en een jaar voor de lokale politie (arbaki). Hij kwam tijdens zijn dienst om het leven. Na de dood van zijn broer begon M.(...) W.(...) vaak om te gaan met de commandanten van de lokale politie controlepost, met wie ook N.(...) bevriend was geweest. Op een bepaald moment begonnen de taliban hem te bedreigen omwille van deze contacten, maar hij nam het niet serieus. Op een bepaald moment, ongeveer een jaar na het overlijden van N.(...), kwamen twee talibs uit het dorp, Akhbarkhan en Wola, naar uw huis en ze hebben M.(...) W.(...) meegenomen en onthoofd. Toen uw vader het lijk van M.(...) W.(...) zag, is hij gestorven. Dit was ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan.

Een maand of anderhalve maand na de dood van uw broer en uw vader, hebben u en uw moeder een aangifte bij de politie gedaan tegen Akhbarkhan en Wola. Anderhalve maand later werden zij door de politie opgepakt en naar de gevangenis in Kabul gebracht. Nadat de taliban de controle in Afghanistan overnam, werden alle taliban gevangenen vrijgelaten. Akhbarkhan en Wola kwamen hierop naar uw huis en vroegen aan uw broer H.(...) waar u was. U was toen niet thuis dus ze vertrokken. Uw familie besliste daarna u en H.(...) weg te sturen.

U verliet Afghanistan twee dagen na de machtsovername, samen met uw broer H.(...). U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België en u was ongeveer acht maanden onderweg. Op 18/04/2022 kwam u aan in België en daags nadien diende u hier ook een verzoek om internationale bescherming in. Uw broer H.(...) bevindt zich momenteel in Turkije. Na uw vertrek kwamen de taliban nog één keer naar uw woning, waar inmiddels een andere familie woont, naar u vragen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u kopieën neer van volgende documenten: uw taskara, de taskara van een aantal familieleden (i.e., vader, twee geadopteerde broers & oom), foto's van uw broer M.(...) N.(...), een foto van uzelf, een foto van uw broer M.(...) W.(...), werkdocumenten van M.(...) N.(...), foto's van overleden familieleden (W.(...), N.(...) en uw vader) en foto's van uw broer H.(...) in Iran en Turkije.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

*Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. **U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.***

- Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw verklaringen over uw minderjarige leeftijd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (MENA verklaring, p. 1; DVZ, punt 4). U verklaarde initieel geboren te zijn op (...)2006. Het CGVS verwijst hierbij naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u op 26 april 2022 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De geboortedatum die uiteindelijk voor u werd vastgelegd is (...)2003. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS geeft u aan dat u in België 20 jaar bent, maar volgens uw taskara 19 jaar (CGVS, p. 4). **Het heeft er hier alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeerde te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, hetgeen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen bij voorbaat aantast.**

- Ten tweede wenst het CGVS hier in te gaan op uw verklaringen omtrent het profiel van uw broer M.(...) N.(...).

Uit de beschikbare informatie (het EUAA rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#) en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidanceafghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer een jaar in het leger gediend heeft en daarna een jaar voor de lokale politie (CGVS, p. 9). U verklaart dat uw broer tijdens zijn dienst om het leven is gekomen (CGVS, p. 7).

Vooreerst wenst het CGVS hier op te merken dat u er niet in slaagt uw **hechte familieband** met M.(...) N.(...) en M.(...) W.(...) aannemelijk te maken. U verklaart dat zij de zonen van uw paternale oom zijn die na de dood van uw oom in uw gezin werden opgenomen nadat uw vader met de weduwe van zijn broer trouwde (CGVS, p. 5). U benoemt ze tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS als broers en geeft aan dat ze al sinds uw geboorte deel uitmaken van uw gezin (CGVS, p. 13). Nochtans heeft u deze twee broers niet vermeld tijdens uw interview in het kader van de registratie van uw verzoek om internationale bescherming (MENA, 19/04/2022, p. 3). Aangezien u verklaart met hen te zijn opgegroeid, is het erg bevreemdend dat u hen hier niet zou vermelden. Geconfronteerd hiermee, geeft u enkel aan dat u niet meer weet of u ze daar wel of niet vermeld heeft (CGVS, p. 5). U slaagt er hier dus niet in te verklaren waarom u hen daar niet vermeld heeft. Deze omissie doet bij voorbaat vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw beweerde familieband.

U kan verder ook geen enkele foto neerleggen waarop u samen met deze broers te zien bent. Een foto waarop jullie samen afgebeeld staan is sowieso al een zwakker stuk omdat het op zich geen familieband kan bewijzen, het is echter veelzeggend dat u geen enkele foto met deze broers kan voorleggen. Gevraagd hiernaar geeft u het stereotiepe antwoord dat u vroeger foto's op uw gsm had staan, maar dat deze gsm onderweg afgenomen werd (CGVS, p. 12).

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u, ter staving van uw familieband, enkel de taskara's van M.(...) N.(...) en M.(...) W.(...) indient (zie map 'Documenten'). Er dienen hier echter een aantal opmerkingen rond gemaakt te worden. Zo zijn deze taskara's slechts kopieën die bovendien van slechte kwaliteit zijn. Het CGVS wenst hierbij te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Kopieën van documenten kunnen daarnaast makkelijk bewerkt worden door middel van knip – en plakwerk, waardoor de bewijswaarde hiervan sowieso laag is. Gevraagd naar de originele documenten, geeft u aan dat die in Afghanistan zijn bij uw moeder (CGVS, p. 12). Op de vraag hoe uw moeder in het bezit is van de originele taskara van M.(...) N.(...), wetende dat deze normaal gezien tijdens de legerdienst moet afgegeven worden, geeft u het vage antwoord dat de taskara niet voor altijd ingehouden wordt (CGVS, p. 12). Er werd u daarna de vraag gesteld waarom u dan de originele taskara's niet neerlegt, waarop u het vage antwoord geeft dat 'het moeilijk is om originele documenten in België te krijgen' (CGVS, p. 12-13). Van een verzoeker kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij zijn uiterste best doet om zijn asielrelaas met originele documenten te ondersteunen. Aangezien u aangeeft dat u nog steeds in contact staat met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 5) én dat uw moeder in het bezit is van de originele taskara's, doet het feit dat u hier enkel kopieën van documenten indient vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U slaagt er hier dus geenszins in aannemelijk te maken dat u een familieband heeft met de personen van wie u foto's en documenten indient.

Ook uw **verklaringen en documenten** zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Zo beschikt u over weinig kennis over de job van uw broer en legt u vage verklaringen af. Op de vraag wat de taken van M.(...) N.(...) waren bij het leger, geeft u enkel aan dat hij 'gewoon politie, soldaat, in de controlepost' was en de bevelen van commandanten moest opvolgen. Over zijn taken bij de lokale politie zegt u enkel dat hij 'in die private controleposten zat om die te bewaken' (CGVS, p. 9). Op de vraag of uw broer ooit verhalen vertelde over zijn werk antwoordt u initieel dat hij over de gevechten vertelde, maar als hierop doorgevraagd wordt kan u geen enkel anekdote delen en geeft u aan dat hij niet echt over ernstige dingen vertelde omdat hij uw moeders niet verdrietig wou maken (CGVS, p. 10). Ook over het medisch document van M.(...) N.(...) weet u niets te zeggen (zie map 'Documenten'; CGVS, p. 11). Nochtans heeft u dit document zelf ingediend ter staving van uw asielrelaas, waardoor het erg vreemd is dat u niet weet wat hier in staat. U geeft aan dat u de documenten al lang geleden heeft ontvangen, ergens na uw eerste interview, waardoor u dus voldoende tijd heeft gehad om na te gaan wat er in dit document stond, hetzij bij uw familie, hetzij bij andere Afghanen in België (CGVS, p. 3). **Dat u dit niet heeft nagevraagd, geeft blijk van een algemene desinteresse in uw asielrelaas en wijst nogmaals op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.**

Bovendien is uw beweerde broer op geen enkele foto duidelijk in uniform te zien en draagt hij ook nergens een wapen (zie map 'Documenten'). Volgens uw verklaringen draagt hij op één foto een uniform, maar heeft hij er een jas overheen (CGVS, p. 3). De foto's tonen op zichzelf dus weinig aan – de afgebeelde persoon kan eender wie zijn en de foto's kunnen genomen zijn op eender welk moment. U dient dan wel de legerbadge en bankkaart in van uw beweerde broer, maar opnieuw zijn dit slechts kopieën en ook voor deze stukken kan gewezen worden op de gekende fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten, met name als het gaat om kopieën (cfr. supra). De foto op de legerbadge is ook niet van die aard dat het uniform hier duidelijk zichtbaar is.

Concluderend kan hier gesteld worden dat u er geenszins in slaagt aannemelijk te maken dat u familielid bent van een werknemer van de voormalige overheid in Afghanistan.

- **Ten derde legt u ook ongeloofwaardige verklaringen af omtrent de vervolging ten aanzien van uw beweerde broers M.(...) N.(...) en M.(...) W.(...).** Vooreerst zijn uw verklaringen omtrent het tijdsverloop van de vervolging ten aanzien van M.(...) N.(...) tegenstrijdig met de documenten die u indient. U verklaart namelijk dat M.(...) N.(...) vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan stierf nadat hij ongeveer twee jaar in dienst was (CGVS, p. 9, 12). Aangezien u aangeeft Afghanistan rond de machtsovername van de taliban verlaten te hebben, zou M.(...) N.(...) volgens uw verklaringen dus ergens in 2017 overleden zijn. Echter, de badge van M.(...) N.(...) die u indient geeft aan dat hij sinds 7/06/2013 in dienst was. Indien hij effectief na twee jaar dienst om het leven kwam, zou zijn dood van het jaar 2015 dateren en niet het jaar 2017. Een verschil van twee jaar is niet te verwaarlozen en kan onmogelijk toegeschreven worden aan een vergissing. Daarnaast legt u ook verschillende verklaringen af omtrent het tijdsverloop van de gebeurtenissen in Afghanistan. Waar u enerzijds verklaart dat M.(...) N.(...) vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan stierf en u Afghanistan twee dagen na de machtsovername heeft verlaten (CGVS, p. 5, 12), geeft u anderzijds aan dat u Afghanistan een jaar na de dood van M.(...) W.(...) heeft verlaten, die volgens uw verklaringen een jaar na M.(...) N.(...) stierf (CGVS, p. 8, 14). U legt hier dus geen eenduidige verklaringen af omtrent uw vertrekkdatum uit Afghanistan en de overlijdens van uw broers, waardoor ook vragen gesteld kunnen worden over de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de overlijdens van uw broers.

Ook de foto's die u indient van de dode lichamen van uw broers en uw vader kunnen hieromtrent niet overtuigen. De personen op deze foto's zijn namelijk weinig herkenbaar waardoor deze foto's op zichzelf weinig aantonen – de afgebeelde personen kunnen eender wie zijn, en kunnen gestorven zijn op gelijk welke wijze. Tijdens uw persoonlijk onderhoud toont u op uw gsm dan nog een video van de begrafenis van uw broer, maar u bent zelf niet op deze opname te zien en dezelfde opmerkingen als hierboven blijven van kracht (CGVS, p. 12). U heeft deze video ook niet doorgestuurd naar het CGVS waardoor deze niet toegevoegd kon worden aan uw dossier.

- **Ten vierde wenst het CGVS in te gaan op uw situatie en die van uw familie.** Er kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U bent er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u een familielid bent van een voormalig lid van het ANSF (cfr. supra). **Als er geen geloof gehecht kan worden aan uw familieband met een voormalig lid van de overheid, zijn ook eventuele problemen die u of uw familie daardoor zouden kennen niet geloofwaardig.**

Uw verklaringen omtrent de beweerde vervolgingsfeiten en de situatie van uw familieleden zijn ook niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen (cfr. infra).

Immers dient opgemerkt te worden dat u weinig aannemelijke verklaringen aflegt over de ontvoering van uw broer M.(...) W.(...). Tijdens de uiteenzetting van uw relaas verklaart u het volgende: 'Verschillende keren werd M.(...) W.(...) bedreigd door de taliban dat hij niet mocht omgaan met die leden van de overheid, maar M.(...) W.(...) nam het niet serieus en op een avond kwamen Akhbarkhan en Wola, twee dorpingen van ons die leden van de taliban waren, kwamen naar ons huis en ze namen M.(...) W.(...) met zich mee naar de stroom en ze hebben hem daar onthoofd.' (CGVS, p. 7-8). Gevraagd of de talibs hun gezichten niet verborgen, antwoordt u dat ze gemaskerd waren maar toch een beetje zichtbaar waren en dat uw moeder en uzelf ze herkend hebben (CGVS, p. 14). **Dat twee dorpsgenoten heimelijk lid waren van de taliban, maar dan niet meer moeite zouden doen om hun identiteit te verbergen tijdens de ontvoering én moord op een dorpsgenoot, is uiterst bevreemdend.**

Voorts legt u omtrent de verblijfplaats van uw broer H.(...) ook geen eenduidige verklaringen af. Tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming gaf u namelijk aan dat H.(...) nog steeds in Marko woonde (MENA, p. 3). Pas tijdens uw interview bij DVZ gaf u voor het eerst aan dat hij in Iran was (DVZ, punt

18) en tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u aan dat hij ondertussen in Turkije is en dat hij samen met u Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 4-5). Het is vreemd dat u niet eerder vermeldde dat u samen met uw broer Afghanistan verliet. Geconfronteerd hiermee, geeft u enkel aan dat u dat daar niet gezegd heeft en dat u niet werd gevraagd naar zijn verblijfplaats (CGVS, p. 16). U legt na uw persoonlijk onderhoud dan wel een aantal foto's neer die erop zouden moeten wijzen dat uw broer in Turkije en Iran is (geweest), maar dit zijn foto's die eerder waar genomen kunnen zijn. Bovendien geven deze foto's ook niet aan wanneer uw broer dan effectief Afghanistan zou verlaten hebben. U slaagt er hierbij niet in aannemelijk te maken dat uw broer omwille van de meegemaakte problemen Afghanistan diende te verlaten. **Dat u hier verschillende verklaringen over aflegt, doet vragen rijzen omtrent de effectieve verblijfplaats van uw broer en diens moment van vertrek.**

Ten slotte wenst het CGVS expliciet te benadrukken dat u tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming helemaal niet over de job van uw zogenaamde broer gesproken heeft (MENA, p. 4). Toen u daar gevraagd werd naar de reden van uw vlucht uit Afghanistan, gaf u enkel aan dat de taliban u wilden doden. U haalde uw broer M.(...) N.(...) helemaal niet aan, noch tijdens de vraag naar uw reden van vertrek, noch tijdens de bevraging van uw familie, hetgeen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondersteunt.

- **Ter volledigheid** wenst het CGVS op te merken dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen of af te werken, met name Bulgarije, Oostenrijk en Frankrijk (zie administratief dossier; DVZ, punt 23, 33; CGVS, p. 5). Het feit dat u niet om in een van de voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen of af te werken, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen en werden hierboven al besproken.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van

15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over

een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de KW(...)ficatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts precificeert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de KW(...)ficatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de KW(...)ficatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul**

city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekW.(...)ficeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in

het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt dat verzoeker kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

*Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. **U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.***

- Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw verklaringen over uw minderjarige leeftijd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (MENA verklaring, p. 1; DVZ, punt 4). U verklaarde initieel geboren te zijn op (...)2006. Het CGVS verwijst hierbij naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u op 26 april 2022 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De geboortedatum die uiteindelijk voor u werd vastgelegd is (...)2003. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS geeft u aan dat u in België 20 jaar bent, maar volgens uw taskara 19 jaar (CGVS, p. 4). **Het heeft er hier alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeerde te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, hetgeen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen bij voorbaat aantast.**

- Ten tweede wenst het CGVS hier in te gaan op uw verklaringen omtrent het profiel van uw broer M.(...) N.(...).

Uit de beschikbare informatie (het EUAA rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidanceafghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer een jaar in het leger gediend heeft en daarna een jaar voor de lokale politie (CGVS, p. 9). U verklaart dat uw broer tijdens zijn dienst om het leven is gekomen (CGVS, p. 7).

Vooreerst wenst het CGVS hier op te merken dat u er niet in slaagt uw **hechte familieband** met M.(...) N.(...) en M.(...) W.(...) aannemelijk te maken. U verklaart dat zij de zonen van uw paternale oom zijn die na de dood van uw oom in uw gezin werden opgenomen nadat uw vader met de weduwe van zijn broer trouwde (CGVS, p. 5). U benoemt ze tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS als broers en geeft aan dat ze al sinds uw geboorte deel uitmaken van uw gezin (CGVS, p. 13). Nochtans heeft u deze twee broers niet vermeld tijdens uw interview in het kader van de registratie van uw verzoek om internationale bescherming (MENA, 19/04/2022, p. 3). Aangezien u verklaart met hen te zijn opgegroeid, is het erg bevreemdend dat u hen hier niet zou vermelden. Geconfronteerd hiermee, geeft u enkel aan dat u niet meer weet of u ze daar wel of niet vermeld heeft (CGVS, p. 5). U slaagt er hier dus niet in te verklaren waarom u hen daar niet

vermeld heeft. Deze omissie doet bij voorbaat vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw beweerde familieband.

U kan verder ook geen enkele foto neerleggen waarop u samen met deze broers te zien bent. Een foto waarop jullie samen afgebeeld staan is sowieso al een zwakker stuk omdat het op zich geen familieband kan bewijzen, het is echter veelzeggend dat u geen enkele foto met deze broers kan voorleggen. Gevraagd hiernaar geeft u het stereotiepe antwoord dat u vroeger foto's op uw gsm had staan, maar dat deze gsm onderweg afgenomen werd (CGVS, p. 12).

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u, ter staving van uw familieband, enkel de taskara's van M.(...) N.(...) en M.(...) W.(...) indient (zie map 'Documenten'). Er dienen hier echter een aantal opmerkingen rond gemaakt te worden. Zo zijn deze taskara's slechts kopieën die bovendien van slechte kwaliteit zijn. Het CGVS wenst hierbij te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Kopieën van documenten kunnen daarnaast makkelijk bewerkt worden door middel van knip – en plakwerk, waardoor de bewijswaarde hiervan sowieso laag is. Gevraagd naar de originele documenten, geeft u aan dat die in Afghanistan zijn bij uw moeder (CGVS, p. 12). Op de vraag hoe uw moeder in het bezit is van de originele taskara van M.(...) N.(...), wetende dat deze normaal gezien tijdens de legerdienst moet afgegeven worden, geeft u het vage antwoord dat de taskara niet voor altijd ingehouden wordt (CGVS, p. 12). Er werd u daarna de vraag gesteld waarom u dan de originele taskara's niet neerlegt, waarop u het vage antwoord geeft dat 'het moeilijk is om originele documenten in België te krijgen' (CGVS, p. 12-13). Van een verzoeker kan echter redelijkverwacht worden dat hij zijn uiterste best doet om zijn asielrelaas met originele documenten te ondersteunen. Aangezien u aangeeft dat u nog steeds in contact staat met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 5) én dat uw moeder in het bezit is van de originele taskara's, doet het feit dat u hier enkel kopieën van documenten indient vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U slaagt er hier dus geenszins in aannemelijk te maken dat u een familieband heeft met de personen van wie u foto's en documenten indient.

Ook uw **verklaringen en documenten** zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Zo beschikt u over weinig kennis over de job van uw broer en legt u vage verklaringen af. Op de vraag wat de taken van M.(...) N.(...) waren bij het leger, geeft u enkel aan dat hij 'gewoon politie, soldaat, in de controlepost' was en de bevelen van commandanten moest opvolgen. Over zijn taken bij de lokale politie zegt u enkel dat hij 'in die private controleposten zat om die te bewaken' (CGVS, p. 9). Op de vraag of uw broer ooit verhalen vertelde over zijn werk antwoordt u initieel dat hij over de gevechten vertelde, maar als hierop doorgevraagd wordt kan u geen enkel anekdote delen en geeft u aan dat hij niet echt over ernstige dingen vertelde omdat hij uw moeders niet verdrietig wou maken (CGVS, p. 10). Ook over het medisch document van M.(...) N.(...) weet u niets te zeggen (zie map 'Documenten'; CGVS, p. 11). Nochtans heeft u dit document zelf ingediend ter staving van uw asielrelaas, waardoor het erg vreemd is dat u niet weet wat hier in staat. U geeft aan dat u de documenten al lang geleden heeft ontvangen, ergens na uw eerste interview, waardoor u dus voldoende tijd heeft gehad om na te gaan wat er in dit document stond, hetzij bij uw familie, hetzij bij andere Afghanen in België (CGVS, p. 3). **Dat u dit niet heeft nagevraagd, geeft blijk van een algemene desinteresse in uw asielrelaas en wijst nogmaals op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.**

Bovendien is uw beweerde broer op geen enkele foto duidelijk in uniform te zien en draagt hij ook nergens een wapen (zie map 'Documenten'). Volgens uw verklaringen draagt hij op één foto een uniform, maar heeft hij er een jas overheen (CGVS, p. 3). De foto's tonen op zichzelf dus weinig aan – de afgebeelde persoon kan eender wie zijn en de foto's kunnen genomen zijn op eender welk moment. U dient dan wel de legerbadge en bankkaart in van uw beweerde broer, maar opnieuw zijn dit slechts kopieën en ook voor deze stukken kan gewezen worden op de gekende fraudegevoeligheid van Afgaanse documenten, met name als het gaat om kopieën (cfr. supra). De foto op de legerbadge is ook niet van die aard dat het uniform hier duidelijk zichtbaar is.

Concluderend kan hier gesteld worden dat u er geenszins in slaagt aannemelijk te maken dat u familielid bent van een werknemer van de voormalige overheid in Afghanistan.

- **Ten derde legt u ook ongeloofwaardige verklaringen af omtrent de vervolging ten aanzien van uw beweerde broers M.(...) N.(...) en M.(...) W.(...).** Vooreerst zijn uw verklaringen omtrent het tijdsverloop van de vervolging ten aanzien van M.(...) N.(...) tegenstrijdig met de documenten die u indient. U verklaart namelijk dat M.(...) N.(...) vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan stierf nadat hij ongeveer twee jaar in dienst was (CGVS, p. 9, 12). Aangezien u aangeeft Afghanistan rond de machtsovername van de taliban verlaten te

hebben, zou M.(...) N.(...) volgens uw verklaringen dus ergens in 2017 overleden zijn. Echter, de badge van M.(...) N.(...) die u indient geeft aan dat hij sinds 7/06/2013 in dienst was. Indien hij effectief na twee jaar dienst om het leven kwam, zou zijn dood van het jaar 2015 dateren en niet het jaar 2017. Een verschil van twee jaar is niet te verwaarlozen en kan onmogelijk toegeschreven worden aan een vergissing. Daarnaast legt u ook verschillende verklaringen af omtrent het tijdsverloop van de gebeurtenissen in Afghanistan. Waar u enerzijds verklaart dat M.(...) N.(...) vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan stierf en u Afghanistan twee dagen na de machtsovername heeft verlaten (CGVS, p. 5, 12), geeft u anderzijds aan dat u Afghanistan een jaar na de dood van M.(...) W.(...) heeft verlaten, die volgens uw verklaringen een jaar na M.(...) N.(...) stierf (CGVS, p. 8, 14). U legt hier dus geen eenduidige verklaringen af omtrent uw vertrekdatum uit Afghanistan en de overlijdens van uw broers, waardoor ook vragen gesteld kunnen worden over de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de overlijdens van uw broers.

Ook de foto's die u indient van de dode lichamen van uw broers en uw vader kunnen hieromtrent niet overtuigen. De personen op deze foto's zijn namelijk weinig herkenbaar waardoor deze foto's op zichzelf weinig aantonen - de afgebeelde personen kunnen eender wie zijn, en kunnen gestorven zijn op gelijk welke wijze. Tijdens uw persoonlijk onderhoud toont u op uw gsm dan nog een video van de begrafenis van uw broer, maar u bent zelf niet op deze opname te zien en dezelfde opmerkingen als hierboven blijven van kracht (CGVS, p. 12). U heeft deze video ook niet doorgestuurd naar het CGVS waardoor deze niet toegevoegd kon worden aan uw dossier.

- **Ten vierde wenst het CGVS in te gaan op uw situatie en die van uw familie.** Er kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U bent er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u een familielid bent van een voormalig lid van het ANSF (cfr. supra). **Als er geen geloof gehecht kan worden aan uw familieband met een voormalig lid van de overheid, zijn ook eventuele problemen die u of uw familie daardoor zouden kennen niet geloofwaardig.**

Uw verklaringen omtrent de beweerde vervolgingsfeiten en de situatie van uw familieleden zijn ook niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen (cfr. infra).

Immers dient opgemerkt te worden dat u weinig aannemelijke verklaringen aflegt over de ontvoering van uw broer M.(...) W.(...). Tijdens de uiteenzetting van uw relaas verklaart u het volgende: 'Verschillende keren werd M.(...) W.(...) bedreigd door de taliban dat hij niet mocht omgaan met die leden van de overheid, maar M.(...) W.(...) nam het niet serieus en op een avond kwamen Akhbarkhan en Wola, twee dorpelingen van ons die leden van de taliban waren, kwamen naar ons huis en ze namen M.(...) W.(...) met zich mee naar de stroom en ze hebben hem daar onthoofd.' (CGVS, p. 7-8). Gevraagd of de talibs hun gezichten niet verborgen, antwoordt u dat ze gemaskerd waren maar toch een beetje zichtbaar waren en dat uw moeder en uzelf ze herkend hebben (CGVS, p. 14). **Dat twee dorpsgenoten heimelijk lid waren van de taliban, maar dan niet meer moeite zouden doen om hun identiteit te verbergen tijdens de ontvoering én moord op een dorpsgenoot, is uiterst bevreemdend.**

Voorts legt u omtrent de verblijfplaats van uw broer H.(...) ook geen eenduidige verklaringen af. Tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming gaf u namelijk aan dat H.(...) nog steeds in Marko woonde (MENA, p. 3). Pas tijdens uw interview bij DVZ gaf u voor het eerst aan dat hij in Iran was (DVZ, punt 18) en tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u aan dat hij ondertussen in Turkije is en dat hij samen met u Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 4-5). Het is vreemd dat u niet eerder vermeldde dat u samen met uw broer Afghanistan verliet. Geconfronteerd hiermee, geeft u enkel aan dat u dat daar niet gezegd heeft en dat u niet werd gevraagd naar zijn verblijfplaats (CGVS, p. 16). U legt na uw persoonlijk onderhoud dan wel een aantal foto's neer die erop zouden moeten wijzen dat uw broer in Turkije en Iran is (geweest), maar dit zijn foto's die eender waar genomen kunnen zijn. Bovendien geven deze foto's ook niet aan wanneer uw broer dan effectief Afghanistan zou verlaten hebben. U slaagt er hierbij niet in aannemelijk te maken dat uw broer omwille van de meegemaakte problemen Afghanistan diende te verlaten. **Dat u hier verschillende verklaringen over aflegt, doet vragen rijzen omtrent de effectieve verblijfplaats van uw broer en diens moment van vertrek.**

Ten slotte wenst het CGVS expliciet te benadrukken dat u tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming helemaal niet over de job van uw zogenaamde broer gesproken heeft (MENA, p. 4). Toen u daar gevraagd werd naar de reden van uw vlucht uit Afghanistan, gaf u enkel aan dat de taliban u wilden doden. U haalde uw broer M.(...) N.(...) helemaal niet aan, noch tijdens de vraag naar uw reden van

vertrek, noch tijdens de bevraging van uw familie, hetgeen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondersteunt.

*- **Ter volledigheid** wenst het CGVS op te merken dat u **na uw aankomst in de Europese Unie** **verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen of af te werken**, met name Bulgarije, Oostenrijk en Frankrijk (zie administratief dossier; DVZ, punt 23, 33; CGVS, p. 5). Het feit dat u naliët om in een van de voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen of af te werken, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.*

*De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen en werden hierboven al besproken.*

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en zijn vrees voor de taliban en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker wijst op zijn spontane verklaringen die niet mis te verstaan zijn in het licht van de terughoudendheid van de gemiddelde Afghaan, wordt niet toegelicht op welke wijze zijn verklaringen anders hadden moeten zijn begrepen. Verzoeker slaagt er niet in de concrete vaststellingen in een ander licht te plaatsen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aangeeft valselijke verklaringen te hebben afgelegd met betrekking tot zijn leeftijd en zich minderjarig verklaarde om ten tijde van de opvangcrisis opvang te verkrijgen en dit op aanraden van andere personen, bevestigt hij louter zijn misleidende intenties. Dat verzoeker zich bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming moedwillig als minderjarige voordeed en dus aanzienlijk jonger, meer bepaald minstens drie à vier jaar, dan hij in werkelijkheid blijkt te zijn, doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. De voorgaande vaststellingen inzake de leeftijd van verzoeker vormen, ofschoon op zich niet doorslaggevend om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen, een negatieve indicatie voor zijn algemene geloofwaardigheid. Deze vaststellingen hebben ook gevolgen voor de context van het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas. Hieruit blijkt immers dat verzoeker er niet voor terugdeinst om de instanties waar hij om bescherming vraagt een rad voor ogen te draaien. Dit brengt dan ook met zich mee dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoeker bij de Belgische asielinstanties de ware toedracht heeft uiteengezet met betrekking tot zijn nood aan internationale bescherming.

Verzoeker geeft aan dat uit het gehoorverslag voor de ervaren lezer blijkt dat de stereotype motivering met betrekking tot het ontbreken van documenten en foto's waaraan disproportionele aandacht aan wordt geschonken niet van toepassing kan zijn in het licht van doorleefde en gedetailleerde feitelijke elementen en gebeurtenissen. In weerwil tot wat verzoeker voorhoudt werd er geen disproportionele aandacht geschonken aan het ontbreken van documenten en foto's van verzoeker met zijn beweerde broers. Integendeel er werd in de bestreden beslissing zelfs uitdrukkelijk op gewezen dat een foto waarop zij samen afgebeeld staan

sowieso al een zwakker stuk is omdat het op zich geen familieband kan bewijzen, maar het veelzeggend is dat verzoeker geen enkele foto met deze beweerde broers kan voorleggen. Dit betreft overigens niet het enige motief waaruit werd geconcludeerd dat verzoeker zijn hechte band met M. en W. niet aannemelijk kon maken. Zo werd er tevens op gewezen dat hoewel hij verklaarde dat zij de zonen van zijn paternale oom zijn die na de dood van zijn oom in zijn gezin werden opgenomen nadat zijn vader met de weduwe van zijn broer trouwde en ze tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als broers omschrijft en dat ze al sinds zijn geboorte deel uitmaken van zijn gezin, hij deze twee broers niet heeft vermeld tijdens zijn interview in het kader van de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker toont evenmin aan welke concrete “doorleefde en gedetailleerde feitelijke elementen” uit de notities van het persoonlijk onderhoud hieraan afbreuk zouden kunnen doen. Wanneer hij hiermee werd geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud gaf hij overigens enkel aan dat hij niet meer weet of hij ze bij zijn registratie al dan niet vermeld heeft.

Het gebrek aan een familieband wordt ook ondersteund met de vaststelling dat verzoeker over weinig kennis blijkt te beschikken over de job van zijn broer N. en hierover vage verklaringen aflegt. Verzoeker wijst er weliswaar op dat hij zelf niet in het leger diende en dat hij zeker een achttal jaar jonger was dan zijn broer en dus nog een kind, alsook dat zijn broer slechts een tweetal keer naar huis op verlof kwam. Hiermee verklaart noch weerlegt verzoeker de vaststelling dat verzoeker zich wat betreft de taken van zijn broer bij het leger en de politie zeer vaag uitliet. Op de vraag wat de taken van zijn broer waren bij het leger, geeft hij enkel aan dat hij “gewoon politie, soldaat, in de controlepost” was en de bevelen van commandanten moest opvolgen en over zijn taken bij de lokale politie zegt hij enkel dat hij “in die private controleposten” zat om die te bewaken. Ook al was verzoeker volgens zijn verklaringen beduidend jonger en kwam zijn broer slechts zeer weinig op verlof, kon toch worden verwacht van verzoeker dat hij iets preciezer en doorleefder over de taken van zijn broer bij politie en leger kon vertellen, dan de weinig doorleefde en vage verklaringen die hij ten berde bracht. Waar verzoeker ook nog stelt dat het Commissariaat-generaal andere vragen kon stellen om na te gaan of er een familieband is dan enkel te focussen op de ervaringen en kennis omtrent de dienst in het leger en bij de politie, geeft verzoeker zelf niet aan wat hij hierover nog zou kunnen vertellen.

Hoe dan ook, legt verzoeker ook ongeloofwaardige verklaringen af omtrent de vervolging ten aanzien van zijn beweerde broers. Waar verzoeker erop wijst dat hij ongeschoold en ongeletterd is en louter wijst naar zijn doorleefde verklaringen met betrekking tot het overlijden van N. tijdens zijn dienst en de moord op W. die hoe dan ook zwaarder moeten doorwegen dan een optelsom van data die hij niet volledig beheerst, kan hij niet overtuigen.

Verzoekers verklaringen omtrent het tijdsverloop van de vervolging ten aanzien van N. zijn immers tegenstrijdig met de documenten die hij indient. Hij verklaarde immers dat N. vier jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan stierf nadat hij ongeveer twee jaar in dienst was. Aangezien verzoeker aangeeft Afghanistan rond de machtsovername van de taliban verlaten te hebben, zou N. volgens verzoekers verklaringen dus ergens in 2017 overleden zijn. Echter, de badge van N. die hij indient geeft aan dat hij sinds 7/06/2013 in dienst was. Indien hij effectief na twee jaar dienst om het leven kwam, zou zijn dood van het jaar 2015 dateren en niet het jaar 2017. Zelfs over de overlijdensdatum van zijn broers en zijn eigen vertrekdatum legt hij tegenstrijdige verklaringen af. Dit blijkt uit het gegeven dat hij enerzijds verklaart dat N. vier jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan stierf en hij Afghanistan twee dagen na de machtsovername heeft verlaten, en anderzijds stelt dat hij Afghanistan een jaar na de dood van W. heeft verlaten, die volgens zijn verklaringen een jaar na N. stierf. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet en dit toont hij ook in het verzoekschrift niet aan dat hij, ondanks zijn ongeletterdheid en ongeschooldheid niet in staat zou zijn het tijdsverloop van de gebeurtenissen nader te duiden. Uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker op andere punten overigens wel in staat blijkt te zijn inschattingen van de tijd te maken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 10, 17).

Waar verzoeker de vaststelling hekelt dat *“de 3 personen zomaar om gelijk welke reden kunnen gestorven zijn”*, geeft hij geen enkele duiding van wat volgens hem dan wel uit de neergelegde foto's zou moeten blijken. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en wordt door de Raad voor de duidelijkheid hier hernomen: *“Ook de foto's die u indient van de dode lichamen van uw broers en uw vader kunnen hieromtrent niet overtuigen. De personen op deze foto's zijn namelijk weinig herkenbaar waardoor deze foto's op zichzelf weinig aantonen - de afgebeelde personen kunnen eender wie zijn, en kunnen gestorven zijn op gelijk welke wijze. Tijdens uw persoonlijk onderhoud toont u op uw gsm dan nog een video van de begrafenis van uw broer, maar u bent zelf niet op deze opname te zien en dezelfde opmerkingen als hierboven blijven van kracht (CGVS, p. 12). U heeft deze video ook niet doorgestuurd naar het CGVS waardoor deze niet toegevoegd kon worden aan uw dossier.”*

Waar hij aangeeft dat er geen rekening werd gehouden met zijn verklaringen, maar enkel met zogenaamde foto's die onvoldoende duidelijk maken wie de personen zijn en in welke omstandigheden, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening gehouden werd met zijn verklaringen, doch

dat gelet op het geheel der vaststellingen er geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde nood aan internationale bescherming en dit gelet op de tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker alsook het gebrek aan overeenstemming met de door hem neergelegde documenten.

Bij de aanvullende nota die door verzoeker ter terechtzitting werd neergelegd voegde verzoeker de “originale” bankkaart van zijn broer, de “originale” legerbadge van zijn broer, een foto van zijn broer in uniform en een foto van verzoeker en zijn broer samen in Iran. De Raad stelt vast dat de door verzoeker neergelegde zogenaamde “originale” bankkaart en legerkaart, louter plastic kaartjes zijn, waarop met cellofaanfolie gegevens op werden aangebracht/geplakt. Op de zogenaamde bankkaart zijn zelfs gegevens onderaan de kaart weggevallen door dit knip- en plakwerk. Ook bevat deze kaart die zogenaamd afkomstig zou zijn van “Kabulbank” een taalfout daar waar de naam van het ministerie wordt vermeld als “*Ministry of Defince*”(eigen onderlijning). Op beide kaarten blijkt duidelijk dat de gegevens er louter werden opgeplakt, aangezien de sticker en het plastic van de kaart niet geheel en mooi overlappend zijn. In de bestreden beslissing waarvan ook sprake was van de kopieën die door verzoeker werden neergelegd van de legerbadge en bankkaart, werd reeds gewezen op de gekende fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten, doch dit vindt nu zeker bevestiging in het feit waar nu de zogenaamde “originelen” zelfs op het eerste zicht duidelijk gemanipuleerd blijken te zijn. Hetzelfde moet gezegd waar verzoeker een foto neerlegt van “*zijn broer in uniform*”. Dit blijkt slechts een kleurenfotokopie en ook hier is met slechts één blik op de foto duidelijk fotoshop manipulatie te zien. De foto is overbelicht en het geheel is niet in verhouding. De door verzoeker neergelegde stukken zijn dan ook geheel niet bij machte de beweerde familieband met zijn broer aan te tonen.

Waar verzoeker foto's voorlegt van hem en zijn broer in Iran, plaatst hij zijn eerdere verklaringen over de verblijfplaats van zijn broer H. niet in een ander daglicht. Bovendien geven deze foto's ook niet aan wanneer zijn broer effectief Afghanistan zou verlaten hebben noch dat zijn broer omwille van de meegemaakte problemen Afghanistan diende te verlaten. Opnieuw kunnen dergelijke foto's eender waar genomen zijn.

Waar verzoeker de overige motieven tracht te weerleggen met de stelling dat deze motieven niet afdoende zijn om zijn verzoek om internationale bescherming af te wijzen indien de familieband en de vervolging van de twee broers aanvaard wordt, doet hij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde familieband en de vervolging van de twee broers.

Voor zover verzoeker de beoordeling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen subjectief acht, brengt hij geen enkel concreet element naar voor waaruit blijkt dat verwerende partij bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op het gebruik van de MENA-fiche, dient erop gewezen dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat de vermeldingen in deze fiche niet overeenstemmen met zijn werkelijke verklaringen, dient hij dit in concreto aan te tonen. Echter, verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoeker kan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud evenmin verschonen door louter op te merken dat deze fiche onvolledig en onbruikbaar is. Verzoeker toont niet aan dat wat in deze vragenlijst werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij werkelijk heeft verklaard.

De stelling dat de motivering met betrekking tot het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming in de door verzoeker doorkruiste landen nooit ingeroepen wordt bij erkende vluchtelingen, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier.

Verzoeker gaat in het verzoekschrift in op zijn vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering en meent dat hij bij terugkeer als een afvallige zal worden beschouwd omwille van zijn verblijf in het westen. Verzoekende partij legt ter terechtzitting een tweede aanvullende nota neer met een algemeen en theoretisch betoog onder verwijzing naar algemene informatie.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat

het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Voor zover in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt opgemerkt dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan gesteld worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Evenwel dient door de Raad te worden vastgesteld dat door verzoekende partij geen concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'een ongelovige' en/of 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat zij daar niet in slaagt.

Verzoekende partij brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat er bij haar sprake is van (toegeschreven) "verwestering" in de zin dat zij blijf geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoekende partij iemand is die door haar handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat zij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij haar sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat verzoekende partij uiting geeft van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst.

Verzoekende partij beperkt zich tot het wijzen op de persoonlijke ontwikkeling die hij heeft doorgemaakt, die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door de taliban wordt ingericht en het bijbrengen per aanvullende nota van een algemeen en theoretisch betoog onder verwijzing naar algemene informatie, maar hieruit alleen kan niet blijken, laat staan dat verzoekende partij dit aannemelijk maakt, dat zij tijdens haar verblijf alhier een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld die de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. De niet nader gespecificeerde persoonlijke ontwikkeling die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door de taliban wordt ingericht, mist de nodige concretisering. Verzoekende partij kan ook niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen om aannemelijk te maken dat zij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. Door louter te verwijzen naar haar verblijf in België/Europa maakt verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden is verwesterd of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan om die reden zal worden vervolgd.

Een loutere verwijzing naar haar verblijf in België volstaat geenszins om zulks aan te tonen. De Raad duidt erop dat uit haar verklaringen en het ondergane leeftijdsonderzoek blijkt dat zij minstens achttien jaar oud was toen zij in 2021 Afghanistan verliet, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan toch al een zekere

maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit geldt des te meer nu uit haar verklaringen blijkt dat zij haar gehele leven in Afghanistan heeft gewoond, werkte in een hotel en op vrije dagen op de velden werkte. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van ongeveer twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Het feit dat verzoeker in België bepaalde vrijheden en verschillen met de situatie in Afghanistan heeft gezien, maakt niet dat deze ervaring hem specifieke moeilijkheden zou kunnen opleveren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst om zich aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

De Raad besluit dat door verzoeker dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De verwijzing in de door verzoeker ter zitting neergelegde aanvullende nota naar cijfers omtrent het aantal terugkeerders en dat uit deze cijfers, zeker voor wat betreft de verwesterde jongeren of deze die aldus gepercipieerd riskeren te worden geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen uit worden afgeleid, werpt hier, mede gelet op wat voorafgaat, geen ander licht op.

Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *"Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt"*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals

omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatie richtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatie richtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen (waar verzoekende partij in haar aanvullende nota die ter zitting werd neergelegd ook naar verwijst) en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Verzoeker verwijst in de ter zitting bijgebrachte aanvullende nota naar informatie waaruit blijkt dat het Zweeds Comité op 15 maart 2024 haar activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm, dat het mandaat van UNAMA verlengd werd met één jaar precies omdat de nood van de bevolking nog zo hoog is, dat uit het verslag van UNAMA aan de Veiligheidsraad blijkt dat de situatie thans nog verslechterd is in Afghanistan en dit op vele vlakken, dat uit dit verslag tevens blijkt dat de taliban de controle op de verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints, dat de situatie van de scholen eveneens verergert in die zin dat meer gewicht wordt gegeven aan Islamitische lessen, dat de veiligheidsincidenten toenemen, dat voormalig overheidspersoneel en familie gevisieerd blijven, dat de situatie van de vrouwen er niet op verbeterd is, dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken, dat het UNAMA rapport onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de facto autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert, dat de gevangenen zo overvol zitten dat de leefomstandigheden aldaar beneden de menselijke waardigheid zijn, dat volgens het laatste verslag van

UNAMA 69 % van de bevolking onder de armoedegrens leeft, dat de gedwongen terugkeerders uit de buurlanden de economische situatie er niet op verbeteren nu de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan, dat de economie duidelijk krimpt, dat de verwachtingen meer dan pessimistisch zijn en dat het risico in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen wel degelijk aan de taliban te wijten is.

In weerwil van wat verzoeker voorhoudt, is de Raad van oordeel dat uit het geheel van de beschikbare landeninformatie met inbegrip van deze die door verzoekende partij werd bijgebracht niet kan worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband evenwel op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, die door verzoekende partij in de aanvullende nota die zij ter terechtzitting neerlegde werd aangehaald, nog steeds actueel.

Verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift alsook in de ter zitting neergelegde aanvullende nota voorts naar verschillende recente rapporten en tracht hiermee een actualisatie te geven van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze actualisatie van de landeninformatie ligt echter in de lijn van de voorgaande vaststellingen en doet daar dan ook geen afbreuk aan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4. Omtrent de aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verzoekschrift en de aanvullende nota die ter terechtzitting werd neergelegd, dient nog in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. Xc); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.6. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF